

NAŠA POŠTA

Spoštovani gospod urednik!

Oprostite, da Vas tudi jaz nadlegujem z nekaj vsticami. Saj je gotovo to moje pismo prvo iz našega lepega dolenskega kraja, in zato upam, da ga boste z veseljem sprejeli.

Gotovo še niste bili v našem lepem St. Janžu na Dolenskem. Vasica s farno cerkvico, trgovinami in drugimi poslopji stoji na majhnem hribečku. Okrog in okrog St. Janža so njive in travniki s sadnim drevjem, med katerim se skrivajo prijazne vasice. Malo dalje so hribi, po katerih se razprostirajo vinske gorice s sočnim grozdom, ki še dozoreva. Res lepa je šentjanska fara, saj je sam dr. J. Ev. Krek rekel, da je St. Janž »pušljc Dolenske«. Tu v St. Janžu je blagopokojni dr. Ev. Krek tudi umrl.

List »Vrtece« mi je zelo všeč in komaj čakam, da ga nam prinesejo g. katehet. Prav tako je tudi, ko ga prinesem domov. Bratci in sestrice se kar trgajo za »Vrtece«, kdo ga bo prvi čital. Zelo rad si pa tudi belim glavo z ugankami in upam, da sem to pot vse uganke prav rešil.

Dragi gospod urednik, povabim Vas na trgatve, da se bova grozdja najedla, kolikor ga bo najin želodec sprejel, čeravno ga letos ni veliko. A za naju bo dovolj in še v belo Ljubljano ga boste lahko ponesli.

V upanju, da se boste mojemu vabilu odzvali, Vas srčno pozdravlja

Markovič Marjan,

uč. VII. oddelka ljudske šole
v St. Janžu na Dolenskem.

Dragi »Vrtece!

Iz Blance nobeden ne piše, zato sem se odločil jaz, da »Vrtece« ostal boš pri nas. Ne boš se nikoli kesal, da si še mene za naročnika izbral. Vse zvezke bom zbral in v knjigo jih vezati dal. Ne boš sam meval in strah Te ne bo, knjig drugih pri meni še našel boš sto. Vsakemu Te v roke ne dam, ker knjige preljuje jaz čitati znam!

Vsem naročnikom »Vrtca« pošiljam v daljave iz naše Blance iskrene pozdrave.

Zalokar Franc,

V. razred na Blanci ob Savi.

Nasha vas.

Pišem Vam prvo pismo, za katero upam, da ga boste sprejeli. Doma sem iz Dolenjega Brda, v šolo in cerkev pa hodim v Poljane. Opisala Vam bom našo prijazno vasico.

V hribih, obdana od gozdov, leži lepa vas Dolenje Brdo. Krog in krog se razprostirajo njive, travniki in gozdovi. Vas šteje približno 20 hiš.

Lepa je naša vas spomladi, ko je vse pisano rožic. Lepa poleti, ko se ziblje zlato klasje na polju. Lepa jeseni, ko grozdje, hruške in jabolka zore. In prelepa pozimi, ko se sankamo in delamo snežake.

Komaj pol ure od naše vasi je skrita v gozdu prijazna poljanska podružnica Sv. Križ. Opoldne posije nanjo sonce, da se zablešči belo zidovje. Ko ljudje obdelujejo zemljo, mogočno zazvoni križevski zvon in oče se obrne k otrokom, rekoč: »Odzvonilo je že, treba bo iti domov h kosilu!«

Prosim, da ne bo pisemce poromalo v koš!

S spoštovanjem

Kristan Marinko,

uč. II. višj. razr. ljud. šole v Poljanah
nad Skofjo Loko.

Spoštovani g. urednik!

Pišem Vam prvo pismo. Doma sem v Šmiklavžu, hodim pa v šolo v Loke pri St. Juriju ob Taboru. Loke je lepa vas, v kotu Savinjske doline. Imamo hvalevrednega g. upravitelja, midva sva si velika prijatelja. Jaz imam zelo daleč v šolo, skoraj eno uro. Pozimi se pripeljem na smučih, če zapade velik sneg. Upam, da tega pisma ne boste vrgli v koš. Prosim Vas, če Vam smem napisati kakšno izmišljenko. Sedaj to slabo pisemce skončam in ga belemu golobčku v kljunček dam, naj ga ponesi v tisti kraj, kjer prebivate Vi sedaj, pa naj prinese odgovor v »Vrtcu« nazaj.

Vas prav iskreno pozdravlja

Dolar Stanko,

učenec, Loke pri St. Juriju ob Taboru.